

[Erik Eriksen.]

mig at se ligger det nærmest således, at objektivt set har regeringen forløftet sig på opgaven. På mange områder er arbejdet smuldreret mellem hænderne på den, og løsningen af store og betydningsfulde opgaver er udskudt til en uvis fremtid.

Jeg vil gerne fremdrage boligspørgsmålet som det første eksempel på, hvad jeg mener. I årene med socialdemokratisk ledelse af regeringen har Danmark nok sikret sig en vesteuropæisk bundrekord i boligbyggeri. Vi er vel snart det eneste vesteuropæiske land med boligknaphed og alle de menneskelige, sociale og økonomiske vanskeligheder, der følger i boligknaphedens kølvand. Samtidig er vi et af de få lande, der endnu opretholder et betragteligt omfang af restriktioner — de to ting hører jo nemlig sammen. Ja, man har vel ligefrem lov til at sige, at hvis vi får en handlekraftig regering, som har mod og vilje til at tage fat på afviklingen af disse restriktioner, har det gode udsigter med en snarlig afskaffelse af boligknapheden. Huslejen i nybyggeriet vil gå ned, for den holdes kunstigt oppe af restriktionerne. Det vil blive muligt gennem en fremskridtsvenlig og social indstilling at sikre familier med små indtægter og børnerige familier mulighed for at bo til en rimelig husleje og i boliger af en passende størrelse. Det er en sådan, hvad jeg vil kalde liberal boligpolitik, der er brug for.

Vi fik i åbningstalen forhåbninger om nye linjer på dette område. Vi hørte om afvikling af boligrestriktionerne både på nybyggeriets og huslejens område og om genskabelse af en friere konkurrence på bygge markedet. Men byggerestriktionerne snævrer stadig. Taler man med håndværkere, giver de udtryk for, at restriktionerne hindrer en rolig byggerytme. Der bliver bygget færre boliger, end det teknisk var muligt, og nybyggeriet bliver dyrere, end det var nødvendigt.

Det er på en baggrund som denne, jeg tillader mig at sige, at regeringen synes at være brændt ud. Det er på denne baggrund, jeg siger, regeringen har udskudt løsningen af vigtige opgaver til en uvis fremtid. Den har ikke benyttet sit flertal til at føre en politik, som i øjeblikket måske ikke var så populær, men som måtte erkendes at være

sagligt rigtig. Regeringen havde mulighederne for at gøre det rigtige, men er vejet tilbage derfor.

Det er rigtigt, som også det ærede medlem hr. K. B. Andersen var inde på, at jeg for nogen tid siden gav udtryk for den opfattelse, at det åbenbart voldte regeringen vanskeligheder at lade det fornødne materiale udarbejde. Jeg nærede ikke noget ønske om at hænge regeringen ud, hvis jeg må sige det sådan, og derfor kunne jeg også erkende, at andre partier måtte bære deres del af ansvaret for, at boligproblemerne ikke var langt nærmere deres løsning. Derfor foreslog jeg, at regeringen, hvis den selv ville være fri, kunne anmode formandskabet for det økonomiske råd om at tilvejebringe et materiale, som kunne gøre en stillingtagen mulig og gøre den lettere. Men jeg må rigtignok indrømme — og jeg har også i dag fået det bekræftet — at svaret herpå var mere end surt. Man har også i dag igen fremdraget venstres skepsis over for rådet, da det kom til verden. Det er noget, man længe har gjort et stort nummer ud af, og jeg kan da godt i en parentes sige, at venstre såmænd har god grund til at opretholde sin skepsis over for anvendelsen af rådet, for vi har efterhånden fået den opfattelse, at det mere er et skærmbæret for en regering, der på adskillige områder ikke er handledygtig. Man har også søgt at pådutte mig, at jeg skulle have haft i tankerne, at rådet skulle løse problemerne for folketingset. Der er ikke noget, der har været mig fjernere. Jeg har, som jeg lige har sagt det, kun haft i tankerne, at rådet skulle tilvejebringe et materiale, et talmateriale og en opstilling af alternative muligheder. På dette grundlag kunne en mere konkret offentlig debat komme i gang, og de politiske partier havde haft lejlighed til at tage deres stilling.

Jeg anser det såmænd ikke for nogen særlig nærliggende opgave for det økonomiske råd; jeg ville finde det mest naturligt, om udspillet var kommet fra regeringen. Regeringen har imidlertid i et par år eller vel mere haft et boligpolitisk udvalg nedsat, uden at vi har hørt en lyd fra hverken dette udvalg eller fra andre organer for regeringen. Den store tavshed ønskedes åbenbart lagt over problemerne, så store de end er. Derfor var det, jeg bragte de såkaldte vismænd